

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Holló és Némethi Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Némethi Gábor ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Györki Mónika (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen sajtóhelyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. március 31-én kelt 19.P.21.230/2011/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt és az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az alperes illetékmentessége folytán a 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Ezt meghaladóan a perek felek a fellebbezési költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a kereset részbeni helyt adásával arra kötelezte az alperest, hogy az általa szolgáltatott ... csatornán az esti ... órakor kezdődő „...” című műsorban tegye közzé az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: ...-i adásunkban valótlanul állítottuk, hogy ...-t ...-ben menesztették a rendőrségtől, ún. „vizeleses ügye” miatt és azóta nyugdíjat kapna. Ő a valóságban ... napjával lett nyugdíjas, a törvényben a szolgálati nyugdíjhoz rögzített felső korhatár elérését követően. A szabályoknak megfelelően szolgálati jogviszonyát a köztársasági elnök felmentéssel szüntette meg.”

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes sajtó-helyreigazítás iránti igényét elutasította és megállapította, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

A le nem rótt kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy abból a felperes 13.500 forintot köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 13.500 forintot az alperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, a 7. § (1) bekezdését, a 8. § (1) bekezdését, a 61. § (1) bekezdését, a 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdését, a 13. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság 12, 13, 14. és 15. számú állásfoglalását, az Alkotmánybíróság 30/1992.(V. 26.) AB számú és a 36/1994.(VI. 24.) AB számú határozatát és annak indokolását is.

Ezt követően hivatkozott a Pp. 3. § (5) bekezdésére, a 4. § (1) bekezdésére, a 163. § (1), (2), (3) bekezdéseire, a 164. § (1) bekezdésére és a 206. § (1) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a közleményrész tekintetében nem lehet lényegtelen tévedésről beszélni, mert a felperest érintő néhány mondatnak gyakorlatilag a tények tekintetében egyik eleme sem volt valós. A felperest nem menesztették ...-ben, ebből következően ... óta nem kap szolgálati nyugdíjat. Távozásának nem a „vizeléses eset” és nem is egészségügyi állapota volt az oka.

Mivel a rövid közlés ténybeli része nem volt valós, így összességében és részleteiben sem nem lehet lényegteleniségről, pontatlanságról beszélni, ezért a felperes nyugdíjazása tekintetében az elsőfokú bíróság a helyreigazítást a Pp. 345. § (3) bekezdése alapján elrendelte.

Ugyanakkor nem találta alaposnak a „vizeléses eset” miatt igényelt helyreigazítást. Egy korábban folyamatban volt sajtó-helyreigazítási perben a felperes azt nem vitatta, hogy az általa szedett gyógyszerek hatására olyan vizelési ingere támadt, amely miatt nem volt lehetősége arra, hogy az ún. „rendőrpalota” parkolójából elérje a legközelebbi illemhelyet. Ehhez képest alappal az sem állítható, hogy a „vizeléses eset” nem történt meg.

Az elsőfokú bíróság a korábbi nem jogerős ítéletben foglaltakkal egyezően úgy határozott, hogy önmagában annak a körülménynek, hogy a vizelésre nem a rendőrpalota épületének közvetlen közelében, hanem attól a néhány méterre levő parkolóban került sor, a felperes személyének megítélése szempontjából nincs érdemi jelentősége, ezért ezt a kereseti kérelmet elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezett.

A felperes kérte a keresetet elutasító rendelkezés megváltoztatását, az alperes kereseti kérelmének megfelelő helyreigazításra kötelezését.

A Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdésére hivatkozva előadta, hogy a megítélése szempontjából érdemi jelentősége van annak, hogy az országos rendőr-főkapitány első helyetteseként, rendőr dandártábornokként az általa vezetett intézmény oldalát vizelte le vagy a távolabb levő parkoló melletti zöld területen végezte el a „dolgát”.

Annak az állításnak a jóhírnév megítélése szempontjából többtartalma van, hogy az üvegfalú rendőrpalotát vizelte-e le, amit bentről a rendőrségi alkalmazottak

közvetlenül végignézhettek, hogy egyéb közterületen könnyített magán rosszulléte miatt, engedve a biológiai kényszernek.

Az ítéletben foglaltakkal ellentétben a valóság az, hogy gépkocsija a rendőrpalota melletti parkoló távolabbi pontján állt, kb. 30 méterre az épület bejáratától, majd a parkoló gépkocsi mellett, annak jobb első kerekénél állva zöld területre vizelt, háttal állva az épületnek.

Az alperes által állított esemény és a valóság között nem csak objektív különbség, hanem tartalmi különbség is van, mert nem hanyagolható el az sem, hogy rosszullétének a felelősségtudata, akarateroje és fegyelmezettsége ellenére sem tudott ellenállni, ez okozta az esetet. Mérlegelnie kellett azt is, hogy a kultúrált megoldást választja annak kockázatával, hogy a rendőrpalota előterében a kapuőri szolgálatot teljesítő rendőr jelentkezése, jelentése, fogadása közben „bevizel”, illetve, hogy közvetlenül a gépkocsi mellett állva a füves területen könnyít magán.

Nem értett egyet azzal az indokolással, hogy személyének megítélése szempontjából nincs érdemi jelentősége a vitatott alperesi mondat és az általa állítottak között, mert a valótlan állítás valótlan tartalmi társítást is hordozott.

Az alperes fellebbezésében a helyreigazításra kötelezés vonatkozásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását indítványozta.

Arra hivatkozott, hogy a sérelmezett és vizsgált riport tárgya a hivatásos állományú személyek nyugdíjjogosultságára vonatkozó szabályok tervezett szigorítása volt, amely tárgyban megszólalók igazságtalannak tartották az átlagállampolgárhoz képest kiváltságos nyugdíj megállapítását. E körben „két rövid mondat erejéig” említették a felperesnek a rendőrség tekintélyét súlyosan romboló cselekményei elkövetését, az ellene folyó büntetőeljárásokat, amelyek nem érintették a 300.000 forint összegű nyugdíjának a megállapítását.

A felperes ellen 1994. évtől több eljárás is volt, illetve van folyamatban, azonban ezek egyike sem érintette szolgálati nyugdíját.

Álláspontja szerint a riportban elhangzott időbeli, évszámbeli tévedés a felperes személyének megítélése szempontjából olyan lényegtelen pontatlanságok, amelyek nem képezhetik a sajtó-helyreigazítás tárgyát.

Az sem bír relevanciával, hogy ... évben egészségügyi okokból, vagy ... évben a korhatár elérésével nyugdíjazták a felperest.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes korábban nyilvánosságot kapott cselekményei a rendőrség megbecsülését és tekintélyét rombolták, „a közvéleményben megbotránkozást keltettek”.

Kifejtette, hogy a riport pontatlanságai a felperessel szemben kialakult társadalmi megítélést nem érintették, az elhangzottak a tévedések ellenére is megalapozottak voltak és összhangban állnak a való tényekkel.

Előadta azt is, hogy a „menesztés” szóhasználatban minden esetben egy pozícióból történő, kényszerű távozást takar. A ... kerületi főkapitányi megbízás azonnali hatályú, indokolás nélküli visszavonása is menesztésnek minősül, így valótlan állítás erre vonatkozóan nem történt.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a közlemény szövegezését is tekintve ellentétes a helyreigazítás társadalmi és jogi rendeltetésével, valamint a PK. 15.

számú állásfoglalásával, mert az jelentős mértékben túllépte a sérelmezett közlés terjedelmét, tartalmát.

A peres felek fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, az így meghozott döntése is helytálló, azzal a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesi fellebbezésben foglaltak alapján az alábbiakat emeli ki:

A 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, még a 10. § értelmében mindenkinek joga van arra, hogy megfelelően tájékoztassák, és a médiatartalom szolgáltatónak a hiteles, gyors és pontos tájékoztatás a feladata [13. § (1) bekezdés]. Az Smtv. arról is rendelkezik, hogy tiszteletben kell tartani az emberi méltóságot, az emberi jogokat, a magánélet és más személyhez fűződő jogokat (Smtv. 14. §, 16. §, 18. §.)

A törvény 12. § (1) bekezdése alapján ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy való tényeket hamis színben tüntetnek fel, akkor az érintett követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, illetve mely tényeket tüntet fel hamis színben, továbbá melyek a való tények.

A valótlan sajtóközleménnyel szembeni védelem független a sajtószerv vétlenségétől és a kifogásolt közlemény valóságtartalmáért a sajtószervet objektív felelősség terheli, így az alperes sajtójogi felelősséggel tartozik.

A Legfelsőbb Bíróság PK. 14. számú állásfoglalása értelmében a sajtóközlemény vitatott tényállításainak valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani.

A per során azt nem volt vitatott, hogy az alperes által szolgáltatott ... csatornán ...-án az esti - ... órákor kezdődő - ...-ban az hangzott el, hogy a felperest ...-ben egészségügyi okokból nyugdíjazták miután a rendőrpalota oldalában könnyített magán és ezért menesztették... dandártábornoki nyugdíját azóta is megkapja.

Erre tekintettel az alperesi sajtószervnek az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek megfelelően azt kellett hitelt érdemlően igazolnia, hogy a „...” a felperest érintő közlések megfelelnek a valóságnak, mert csak ekkor tagadhatta meg jogszerűen a felperes helyreigazítási kérelmének a közzétételét. Az alperes azonban nem tudta bizonyítani, hogy a felperest ... évben az ún. „vizezéses ügy” miatt menesztették és azóta kapja nyugdíját, ezért e körben tett állításai valótlanok voltak, így a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó anyagi jogi és eljárásjogi szabályok alapján köteles a valótlan tényállítások helyreigazítására.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az nem tekinthető lényegtelen tévedésnek, hogy a felperest mikor, milyen okból menesztették vagy nyugdíjazták, hogy mi volt a nyugdíjba vonulásának indoka, tekintettel arra, hogy egy a rendőrség állományában vezető pozíciót betöltő személy megítélését köztudomásúan befolyásolja, hogy

szolgálati viszonya miért szűnt meg, nyugdíjának megállapítására mi alapján került sor. Ezért helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest a helyreigazító közlemény közzétételére.

Ezen túlmenően osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőfokú bírósági álláspontot is, hogy a korábbi eljárásokból, a sajtóból szerzett információk és adatok alapján közismert tény, hogy a felperes valóban könnyített magán, mégpedig nyilvános helyen.

Az, hogy erre az általa szedett gyógyszerek hatása miatt került sor, illetve, hogy az ún. „vizeléses eset” a rendőrpalota épületének közvetlen közelében vagy annak parkolójában történt, az látható volt-e a beosztottak, vagy mások részéről, vagy az autók takarták, továbbá, hogy ez milyen távolságra volt az épülettől, a felperes személyének megítélése szempontjából lényegtelen, nem releváns momentum, ami a PK. 12. számú állásfoglalás III. pontja alapján nem képezheti sajtó-helyreigazítás tárgyát, figyelemmel arra is, hogy az alperes részéről az esemény részletezésére nem került sor.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta és az alaptalanul fellebbező peres feleket arra kötelezte, hogy a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel felmerült költségeiket maguk viseljék, továbbá a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően fizesse meg a Magyar Államnak külön felhívásra az őt terhelő fellebbezési illetéket. A fennmaradó fellebbezési illetéket pedig az alperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Budapest, 2011. június 23.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő